

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΕΧΟΛΙΑ

Σκέψεις επί τῆ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους

ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ τοῦ ἁγίου Θεοῦ «πατάμε τὸ κατώφλι» τοῦ νέου χρόνου καὶ ἀφήνουμε πίσω μας τὸν παλιό. Γιὰ κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου ἀποτελεῖ εὐκαιρία γὰρ περιουλογῆ, διότι ἡ πορεία τοῦ χρόνου εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένη μὲ τὴν πορεία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὀρατός αὐτοῦ τοῦ «μεγέθους», τὸ ὅποιο τὸν περιορίζει καὶ τὸν ὀρίζει ὡς ὄν πεπερασμένο. Ἡ εἰσόδος τοῦ καιροῦ στὸν κόσμο, εἰσάγει σὲ αὐτὸν τὴ φθορά, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ τὴ χρονικὴ μεταβολή. Ὁ ἄνθρωπος βιώνει τὴ φθορὰ του στὴ ροὴ τοῦ χρόνου, τοῦ ὁποῖου τραγικὴ κατὰληξί ἦταν ὁ θάνατος. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ διάφορα θρησκευτικά ὀ χρόνος περιεστάνει ὡς τρομακτικός «θεός», ὁ ὁποῖος «τρώει» τὰ παιδιά τὸν (βλ. Κρόνος στὴν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοση). Ἀλλά, ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος θεολόγος, «Μετά τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο ἡ ἐννοία τοῦ χρόνου ἐντάχθηκε στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Διατὶ μετέβη εἰς τὸν Ἄθω ὁ κ. Κ. Μητσοτάκης

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ μῆνα πραγματοποιήσε προσκύνησιν στὸ Ἅγιον Ὅρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκαμε. Καί εὐκαιρῶν, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλές ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰρ τοῦ θεσμοῦ καὶ μεῖοια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησε: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κυρία πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

τοσαύτης; «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὅρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξύ ὁμοφύλων». Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἐπισκέπτεται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καί εὐκαιρῶν, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλές ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰρ τοῦ θεσμοῦ καὶ μεῖοια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησε: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κυρία πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

τοσαύτης; «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὅρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξύ ὁμοφύλων». Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἐπισκέπτεται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καί εὐκαιρῶν, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλές ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰρ τοῦ θεσμοῦ καὶ μεῖοια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησε: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κυρία πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

τοσαύτης; «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὅρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξύ ὁμοφύλων». Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἐπισκέπτεται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καί εὐκαιρῶν, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλές ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰρ τοῦ θεσμοῦ καὶ μεῖοια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησε: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κυρία πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

Ὁ σοδομικός γάμος»

καὶ τὸ κόμμα τῆς Ν.Δ.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ τοῦτο τὸ «νόστιμο» στὸ ἱστολόγιο «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει τὴν βασιμότητα τοῦ ἀνωτέρου σχολίου: «Ἡ προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψη τοῦ προέδρου τῆς ΝΔ, ἀκόμη κι ἂν ἔχει ψηφοθηρικὸ χαρακτήρη, προκειμένου νὰ δεῖξαι πῶς ἡ ΝΔ εἶναι δίπλα στὴν Ἐκκλησία, δὲν ξενίζει... Αὐτοῦ ποῦ ξενίζει εἶναι ἀπὸ τὴ μία ὁ θεὸς Κυριάκος Μητσοτάκης θὰ ἐμφανίζεται ὡς εὐσεβὴς κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ ἄνιως νὰ ὑπερασπίζεται τὴ διαίρηξί τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας. Ὁ λόγος, φυσικὰ, γιὰ τὸν Περιφερειάρχ Ἑλλάδος καὶ στέλεχος τῆς ΝΔ Κώστα Μπακογιάννη, ὁ ὁποῖος ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ "Κ" τῆς «Καθημερινῆς» σχετικὰ μὲ τὸ ποῦ εἶναι ἡ θέση του γιὰ τὴν υιοθεσία ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια τῆς ἐξάθεθα θητικῆ βέλη λήγοντας τὰ ἐξῆς (ἡ ἐρώτησι ἦταν ἀπὸ θὰ ψηφίζε ἐν ἐν τείτω νόμο): "Πᾶν Καταβαλβάνω πῶς εἶς ἀρετοῦς στοῦ αὐτοῦ νὰ φανεῖ ἔξω, εἰδικὰ μάλιστα μεγαλύτερους, ἀλλὰ ἡ ζωὴ προχωρεῖ. Τὸ ἔχω σκεφτεῖ ἀρκετὰ. δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ. Ἀλλὰ ἔστρεξε τί; Νομῶς εἶναι ἡ ἀνάτη. Ἐγὼ τὴν τυχὴ νὰ ἔχω γνωρίσει ἀρκετὰ παιδιά ὁμοφύλων οικογενειῶν τοῦ μεγαλύνου ἐξίσου καλά μὲ τὸ δικὰ μου. Μὲ τὴν ἴδια, ἂν ὄχι περισσότερο, τρυφερότητα, φροντίδα καὶ ἀσυνείδη. Μὲ τὸ ἴδιο, ἂν ὄχι περισσότερο, νοιάξιμο καὶ ἐνθουσιασμό. Ὅπως ἀντίστοιχα, ἔχω δεῖ παιδιά ἐτεροφύλων οικογενειῶν τοῦ δυστυχῶς βιώνουν τὴν ἀσυνέπεια, τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀπόρηψη. Μὲ τὸ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια στὴν πραγματικότητα δὲν κερδίζουμε τίποτα!" Ἰδοὺ οἱ «φιλόδοξοι» καὶ κερδοῖσι ὅπως τὸ «ἐνθουσιωπρὸν» κόμματος τῆς Ν.Δ. Αὐτὰ ἄς τὰ βλέπου, οἱ πιστοὶ ψηφοφόροι τῆς καὶ ἄς ἀποφασίσουν ἀνάλογα μὲ τὴν συνείδησή τους...

Παναγιώτ'; Τὶ θὰ πείς στοὺς γένοντες; Μήπως θὰ τοὺς μιλήσεις γιὰ τὸ «τρίτο φύλο» καὶ θὰ τοὺς ἀναλύσεις τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξισωθεῖ τὸ σύμφωνο συμβίωσης μὲ τὸν γάμο ὅτι θὰ προσπαθήσεις νὰ τοὺς πείσεις ὅτι ἡ μακροβιὴν ὀρθόδοξή παράδοση καὶ διδασκαλία ἐνὶ ἐξωτερικῇ καὶ δὲν ἀνασκαπίνεται στὴ σύγχρονῃ ἐποχῇ τὰ ἐξῆς (ἡ ἐρώτησι ἦταν ἀπὸ θὰ ψηφίζε ἐν ἐν τείτω νόμο): "Πᾶν Καταβαλβάνω πῶς εἶς ἀρετοῦς στοῦ αὐτοῦ νὰ φανεῖ ἔξω, εἰδικὰ μάλιστα μεγαλύτερους, ἀλλὰ ἡ ζωὴ προχωρεῖ. Τὸ ἔχω σκεφτεῖ ἀρκετὰ. δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ. Ἀλλὰ ἔστρεξε τί; Νομῶς εἶναι ἡ ἀνάτη. Ἐγὼ τὴν τυχὴ νὰ ἔχω γνωρίσει ἀρκετὰ παιδιά ὁμοφύλων οικογενειῶν τοῦ μεγαλύνου ἐξίσου καλά μὲ τὸ δικὰ μου. Μὲ τὴν ἴδια, ἂν ὄχι περισσότερο, τρυφερότητα, φροντίδα καὶ ἀσυνείδη. Μὲ τὸ ἴδιο, ἂν ὄχι περισσότερο, νοιάξιμο καὶ ἐνθουσιασμό. Ὅπως ἀντίστοιχα, ἔχω δεῖ παιδιά ἐτεροφύλων οικογενειῶν τοῦ δυστυχῶς βιώνουν τὴν ἀσυνέπεια, τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀπόρηψη. Μὲ τὸ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια στὴν πραγματικότητα δὲν κερδίζουμε τίποτα!" Ἰδοὺ οἱ «φιλόδοξοι» καὶ κερδοῖσι ὅπως τὸ «ἐνθουσιωπρὸν» κόμματος τῆς Ν.Δ. Αὐτὰ ἄς τὰ βλέπου, οἱ πιστοὶ ψηφοφόροι τῆς καὶ ἄς ἀποφασίσουν ἀνάλογα μὲ τὴν συνείδησή τους...

Διατὶ προυβραίηται

ὁ «γάμος» τῶν ὁμοφύλων;

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ τὸ ἀκόλουθο δημοσίευμα, τὸ ὁποῖο προσαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀλαμτώδη προώθησι τῆς ὁμοφυλοφιλίας σὲ παγκόσμιῳ ἐπίπεδο τὸν τελευταῖο χρόνο: «Τὶ ἔχει νὰ κερδοῖσι ἡ ἐλίτ τῆς Νέας Παγκόσμιας Τάξεως μὲ τὴν προώθησι τοῦ ὁμοφυλοφιλικῶ προϊόντος"; Ὑπάρχουν πάντα δύο φυσικοὶ ἔθροιοι τοῦ ὁλοκληρωσμοῦ κάθε εἴδους, ἡ ὁικονομικὴ καὶ ἡ θρησκευτὴ (μὴ ἀλλῆ μορφή ὁλοκληρωσμοῦ). Ἡ προώθησι τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ ἄλλων μορφῶν ἀποκλινοῦσας σεξουαλικῆς συμπεριφοράς, ὅπως ἐξομολογεῖ δὲ ἀπὸ τὴν τρέχουσα μάχη γιὰ τὸν ἴγμο ὁμοφυλοφίλων", ἔχει σχεδιασθεῖ γιὰ νὰ ὑπονομιώσῃ τόσο τὸν γάμο καὶ τὴν ὁικονομικὴν παραδοσιακὴ νόμιμος καὶ τὴν ὁμοδοσιακὴ ἠθική. Ὁ στόχος

Ἀνοικτὴ ἐπιστολή

πρὸς τὸν κ. Κ. Μητσοτάκην

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ παρουσιάζει ἡ ἀνοικτὴ ἐπιστολή τοῦ πρώην στελέχους καὶ βουλευτοῦ τοῦ κόμματος τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Ν. Νικολαΐτου, πρὸς τὸν «εὐσεβῆ προκυνητὸν» στὸ Ἅγιον Ὅρος κ. Κ. Μη-

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

Νέον «ξεσάλωμα»

τοῦ κ. Φραγκίσκου!

ΣΤΟ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» δημοσιεύθηκε σχόλιό τοῦ κ. Μαυρίκη Κείου, γιὰ τὸν «ἀλάθητο» καὶ «πρώτον» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος τῆρε «στὰ σοβαρὰ» τὴν ἐνόητη πῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ ὅμως σύμφωνα μὲ τῆς δικῆς του ὀρέξεσι: «Νέο ὁικουμενιστικὸ ξεσάλωμα τῆς Πάπᾶ Φραγκίσκου χθές!» Ὑποστήριξε ὅτι ἡ ἀναζήτησι γιὰ τὴ χριστιανικὴ ἐνόητη εἶναι μία ἀπὸ τῆς βασικῆς ἀντισυσχίας του, καὶ προστεῖχεται αὐτῇ ἡ ἀντισυχία νὰ εἶναι κοινὴ καὶ ἄλλε βαπτισμένοι ἄνθρωπο! Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Πάπᾶ ἐπιτύθηκαν στὸ Βατικανὸν σὲ μία συνόδοι τῆς ὁλομέλειας τοῦ Πονηφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν Προώθησι τῆς Χριστιανικῆς Ἐνοήτους. Αἰτιωομένουσας σὲ μία ομάδα ἀπὸ ὁικουμενικούς ἐμπειρογνώμονας ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο, ὁ Πάπας ὑποπέθηκε τῆς πολλῆς καὶ σηματοεικῆς συναντήσεως τοῦ εἶχε φέρῃς μὲ τὸς ἡγέτες τῶν ἄλλων χριστιανικῶν κοινοτήτων. Εἰδικότερα, ὑπενομήσῃ τὴν πρόσφορη ἐπίσκοπη του στὴ Σουηδία γιὰ τὸν ἀπὸ κοινῶ Λουθηρανικὸ-ΡΚαθολικὸ ἔορτασμοῦ τῆς ἐναρξῆς τῆς Προτεσταντικῆς Μεταρρύθμισης. Ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἵστανε ὅτι ἡ χριστιανικὴ ἐνόητη εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς πίστης μας, ἐνα παῖδι προσυποτικῶ ἀλλά καὶ τῆς κοινοτήτας πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ!" Κρατεῖσθε τὴ φράσι του: «ἡ χριστιανικὴ ἐνόητη εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς πίστης μας», ποῦ σημαίνει ὅτι πίστι τῆς «ἐκκλησίας» ποῦ εἶναι ἡ ὑποταχί τῶν πάντων τῆν ἀρενήτων του, ὁ ὁποῖος, ὡς «ἀντιπροσωπεῖ τοῦ Θεοῦ στὴ γῆ», ἐναορκνύει ὅλες τῆς ἐξουσίας στὸ πρόσωπό του! Αὐτὸ δὲν θεωροθεῖται ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια στὸν διαβόητο καὶ χίλια χρόνια στὸν διαβόητο «πρὶ περὶβόλις ἁγίων» καὶ τὸν ὁποῖο οὐδεπὸς ἀπέθελε; Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ «πτεροῦς» ποῦ γιὰ τὴν ἐνόητη τῶν χριστιανῶν!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

τῆς ΝΤΠ εἶναι νὰ δημιουργήσῃ μία γενεὰ πολύμορφων, ἀπομονωμένων καὶ χωρὶς ρίζες ἀτόμων ποῦ, ἐγκλωβισμένα στὰ δικά τοὺς ἀντι-κοινωνικὰ πιάθρη, δὲν θὰ παρουσιάσουν - προβάλουν καμία σοβαρὴ ἀνίστασι ποῦ στὸν Νέοιο Κυρίου τῆς Δουλείας τῆς Νέως Τάξεως Προγόντων». Ἐτοῖ ἐπισημειώνονται τὰ ἐξῆς: Πλήρης ἐλεγχος πάνω σὲ κάθε πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια ποῖος θὰ ἴσῃσι καὶ ποῖος θὰ πεθάνῃ: Ἐλεγχος πληθυσμοῦ» (Πηγή: ARCO ARCO) Ὅπως ὁ συντάκτης τοῦ πετυχημένου σχολίου δὲν βλέπει ἄλλη ἐξήγησι, εἶσι δὲν βλέπουμε καὶ ἐμεῖς! Κάποιοι «πονιάρουιν» στὰ ὄφελῃ (καὶ) τοῦ σοδομομοῦ, χωρὶς νὰ ὑπολογίζου τῆς συνέπειες!

Τὰ Ἰησοῦικα

«ἀνέκδοτα» τοῦ Πάπᾶ!

ΣΕ ΣΥΝΔΕΧΙΑ μὲ τὸ προηγουμένιο σχολίου, σχετικὰ μὲ τὸ ὁικουμενιστικὸ ξεσάλωμα τοῦ «ἀλάθητου», ἀποκαλύπτει ὁ κ. Μ. Κείος καὶ τὸν τρόπο τῆς «ἐνόητους» ποῦ ὀραματίζεται ὁ ἀνὴρ τοῦ Χριστοῦ (ἀντιπροσωπεῖ τοῦ Χριστοῦ) πᾶμ-Βασιλέως κ. Φραγκίσκος: «Προεβόησθε δὲ γιὰ τρία ψευθεῖα μονέλια τῆς κοινωῆς, ἐξανυκνύσῃ τὸν πρῶτο ποῦ ἀφορᾶ στὴν πεποιθήσι ὅτι μπορούμε νὰ ἐπιτύχου τὴν ἐνόητη μέσωσ διπλωματικῶν ἐλιγμών ἢ μονάχη ἀνθρώπωνιν προπταθειῶν. Ἡ ἐνόητη, ἐπέμεινε, ἐνὰ δῶρο ἀπὸ τὸν Θεοῦ καὶ καθήκον μας εἶναι νὰ καλωσορίσομε αὐτὸ τὸ δῶρο καὶ νὰ καταστήσομε ὀρατὸ σὲ ἄλλους. Σημειώσε ἀκόμη πῶς θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τὴν ἀναζήτησι γιὰ ἐνόητη ὡς ἐνα παῖδι ποῦ ἀναβαλβίνομε ἀπὸ κοινῶ μὲ ὑπομονή, ἀποφασιστικότητα, προσπαθειὰ καὶ δέσμευσι, γνωρίζοντας ὅτι ὅλοι μας εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ, καὶ γιὰ τοὺς ὁποῖους ὁ Θεός ἔχει ἀπειρὸ ἔλεος. Θυμηθεῖτε, εἴστε, ὅτι ὅταν δοῦλομε, προσεχόμεσθε, καὶ βοηθεῖτε τοὺς ἀπόρους μαστῆ, εἴμαστε ἤδη ἐνωμένοι» (Ἰστολ. ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ) Δεῖτε τὴν ὑποκρισία τοῦ ἀνθρώπου, ποῖος μιλᾶει γιὰ προσπαθειὰ «διπλωματικῶν ἐλιγμών» γιὰ τὴν «ἐνόητη πῶν χριστιανῶν"! Ὁ «ἐπικόπος» τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας καὶ ἠγέτης τοῦ σκοτεινοῦ Βατικανοῦ, τὸ ὁποῖο ἀνήγαγε τὴ διπλωματία σὲ «ἐπιστήμη» καὶ «μοχλὸ πίεσης» σὲ παγκόσμιῳ ἐπίπεδο! Θέλει νὰ ἠρμονεῖ πῶς στὰ χίλια χρόνια τῆς ἱστορίας τῆς «ἐκκλησίας» τοῦ, μόνῃ ἐπιλογῇ γιὰ τὴν ἐνόητη πῶν χριστιανῶν (ὑποταγῇ τὸν πᾶτι), ἦταν ἀνθρώπωνιν καὶ μάλιστα ἀπόλυτα ἀνορθόδοξες πρακτικῆς, ὅπως ἡ ἱερῆ Ἐξέδοσι, ὡ θρησκοτικῶ πῶμοι, ὡ ἐναῖτος εἶδους γενεοκτονικῆς καὶ τὰ ἀπέλυται ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἀνθρωπότητι! Τώρα τὰ περὶ ἐνόητους ὡς «δῶρο Θεοῦ» ἀνήκουν στὰ γνωστὰ ἱεροσούικα «ἀνέκδοτα» τοῦ

Ἐγκύκλιος Χριστογέννων

Ἐβ. Μητροπολιτοῦ Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τὸ ρῆμα «ἐξαπέστειλεν» ποῦ χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δύο φορές στὸ ἀποστολικὸ αὐτὸ ἀνάγνωσμα δηλώνει τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν μεγάλῃ ἀξία καὶ σπουδαιότητα καὶ εἶναι ἐνωμένα μεταξύ τους. Αὐτὸ δέχεται τί εἶναι Χριστοῦσένα καὶ τί εἶναι Πεντηκοστή, τί εἶναι ἐνανθρώπησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τί εἶναι θέωσι τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δέχεται ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρώπησεως τοῦ Χριστοῦ, πῶς διὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στήν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, γίνομασε μέλη τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτιομε τὴν υιοθεσία καὶ αὐτὸ τὸ ἀισθανόμεσθε μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν καρδιά.

Σὲ μίᾶ ἐποχῇ τοῦ ὑπάρχει ἀπογοητευσι καὶ ἀπέλπις-σία, ἡ βεβαίτητα τῆς υιοθεσίας ἐν Χριστῷ μὲ τὰ Μυστήρια καὶ τὴν προσευχὴ εἶναι ἐλπίδα ζωῆς.

Χριστὸς ἐτέχη, ἀδελφοί!

Σεβ. Μητροπολιτοῦ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κοσμά

Στῆς ἡμέρας μας, ἀγαπητοί, πολλοὶ ὅπως ὁ Ἡρώδης, ἀπιστοῦν, φθονοῦν, μισοῦν, πολεμοῦν, δίκωκον τὸν Σαρκωθέντα Κύριο μας, Σκοπιόμενι, θολωμένοι, ὑποχρηστῆ ἀντιχριστῶν, σκοτεινῶν δυνάμεων, ὀργανοῦ, τοῦ Ἐωσφρόνου, μὲ φοβεροὶ μένος ἀγωνίζονται νὰ ξεριζώσουν ἀπὸ τῆς καρδίεσ μας καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς καρδίεσ τῶν νέων μας τὴν πίστι στὴ Θεότητα τοῦ Βρέφους τῆς Βθῆθεμ. Ὀργανώνονται, πιέζου, ἀπειλοῦν. Θέλου νὰ κλείσθουν τὴν πίστι μας, τὴν ἐμπιστοσύνη μας, τὴν ὑπακοή μας στὸν Σωτῆρα Κύριο, νὰ ἀμβλύνουν τὴν γνήσιαν πνευματικὴν μας ζωὴ, νὰ ἐκκοιμώσασουν τὸ γνήσιο ἐκκλησιαστικὸ ὀρθόδοξο φρόνημά μας, νὰ μᾶς ὑποτάξου ἐν ἀλόγητης ἀνίχρηστῆς ψυχροφρόνης φωνῆς.

Παντοῦ, λόγους καὶ ἔργους, ἄς ὀμολογοῦμε τὸν «ἐκ

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

ΣΥΝΔΕΧΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μόνο καὶ ὄχι Ἐντολήσ τοῦ Θεοῦ στὸ θέμα τῆς τεκνογονίας τῆς δῆθεν παράβασῆς τῆς ἀπὸ δόσης παρθενοῦσ δὲν ἐυαδοῦνται καὶ δὲν ἔχουν καμία ἀπολύτως βῆσι ἡ ἔστω κάποιο θεολογικὸ ἔρεισμα.

Ἐπιπλέον, ἡ Ἱερολογία τοῦ Γάμου βριθεῖ ἀναφορῶν ὑπὲρ τῆς τεκνογονίας καὶ κάθε ἄλλο παρὰ γι φυσετικῆ ὀμιλί: «Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοῦς εὐεγκνίας ἀπόλαυσι, καὶ ἀκατάγνωστον διαγωγῆς» [59] «ὑπὲρ τοῦ παρασχεθῆναι αὐτοῖς σωφροσύνην, καὶ καρπὸν κοιλίας πρὸς τὸ συμφέρον»[60] «καὶ σύ, Νύμφη, πληθύνθη σὺ ἡ Ραχηλ»[61]. ἄναστοῦμε μαζὲ μὲ πολλὰ ἄλλα παρομοισί τὴν Ἱερολοουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, μὲ ἀποκορύφωμα

Πώς ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος άπομακρύνεται άπό τόν Κύριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη...

Ο αϊρετικός Πάπας παρείχε την έναρξη, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ' αυτόν, και ό Πατριάρχης μας προθύμως και άφελώς έπρεζε όπισθου του. Η πρωτοβουλία αυτή άκούοντα ευγενής και άθια, αλλά άποτέλεσε μία μεγάλη άπάτη. Κατ' άρχάς, ό Πατριάρχης δεν την άποκαλεί σύμφωνη με αυτό που είναι. Δέν έχει συγκληθεί για «νά εργάζονται και να πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», αλλά είναι μία «ήμέρα προσευχής για την ειρήνη». Υ'πάρχει ένα πρόβλημα ακρίβους σε αυτό, διότι Ορθόδοξοι χριστιανοί ώθούνται σε συμπροσευχη μέ μη Ορθόδοξους, ιδιαίτερα μέ μη χριστιανούς! Έκτος αυτού, δέν νομίζω όπi ή άποστολή τής Εκκλησίας είναι «νά εργάζεται και να πορεύεται μαζί (μέ τις θρησκείες του κόσμου) προς την παγκόσμια ειρήνη». Ο Άγιος Ίωάννης ό Θεολόγος έπτε, «ό λέγων εν αύτω μένει όρειλε, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αύτός αύτω περιεπατέιν» (Α΄ Ιωάννου 2,8). Ο Κύριος δέν εργάστηκε και ό ακόλουθοί του οi Άγιοι δέν «εργάστηκαν και πορεύτηκαν μαζί» μέ τις θρησκείες του κόσμου. Ο Κύριος έπτε: «έν έμοι διακονή τις, έμοι ακολουθήτω!» (Κατά Ίωάννην 12,26) Ποιόν ακολουθεί ό Πατριάρχης, Ποιόν άραγε υπηρετεί;

Κατά δεύτερον, θέλω να προβληματιστώμε σχετικά μέ τό θέμα τής φεινής χρονάς, «Ορθοκείας και Πολιτισμοι σε Διάλογον». Ποίος είναι ό σκοπός αυτού του «διάλoγoυ»; Δέν είναι τόσο πολύ για την ειρήνη, αλλά «για να πορευώμε μαζί» μέ τις θρησκείες του κόσμου, ένωμένοι υπό τόν Πάπα, έτσι ώστε «νά γίνει ένα ποίμνιο και ένας ποιμένας» - όχι ό Κύριος, αλλά ό Πάπας! Καμία άποδοχή του ίδιου Ποιμένα, του Κυρίου μας και Σωτήρα Ίησου Χριστού δεν είναι άπαράτητη. Ο καθένας είναι έλευθερος να πιστεύει ό τι θέλει. Ο Πάπας Φραγκίσκος εργάζεται μανιωδώς, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ' αυτόν και να δημιουργήσει ή Μία Παγκόσμια Θρησκεία και ή Νέα Παγκόσμια Τάξη.

«... **Φέτος, κατά τήν 25η έπέτειο τής ταπεινής διακονίας μας στόν πατριαρχικό θρόνο τής Κωνσταντινουπόλεως, είμαστε ευτυχεις πού είμαστε σε θέση να είμαστε μαζί μέ τους αδελφούς μας και τις αδελφές μας τών άλλων δογματών και τών κοινοτήτων τής χριστιανικής πίστης, ...**»

«Ίδου δή τί καλόν ή τί τερπνόν, άλλ' ή τό κατοικείν αδελφούς επί τό αυτό», (Ψάλμ. 132,1). Πράγματι, ό Πατριάρχης μας θα πρέπει να είναι χαρούμενος να είναι μαζί μέ τους αδελφούς του, όπως λέει ό ψαλμωδός. Τό πρόβλημα είναι ότι αυτοί δέν ήταν αδελφοί του. Οι Χριστιανοί πάντα άποκαλούν «αδελφούς» αυτούς μέ τους όποιους μοιράζονται την ίδια πίστη. Ο Άποστόλος Παύλος έξηγήσε στους Κορινθίους όπi, όταν τους παρότρυνε «μη συναγαμίνυσθαι έν άν τις (άν και αντίθετος εύρίσκειται άνάμεσα σάς ως) αδελφός ονομαζόμενος», δέν έννοούσε τους «έξω» (Α΄ Κορ. 5,9.11.12) «Αδελφοί και αδελφές» είναι ισόδουνομο μέ τό να είναι όλοι παιδιά του Θεού, την έννοια του όποίου πραγματευθήκαμε σε άλλο άρθρο. Αποκαλούμε «αδελφούς» μόνο εκείνους που είναι ένωμένοι μαζί μας στην πίστη, άφου έχουο γίνει παιδιά του Θεού μέσω τής πίστης στον Ίησου Χριστό και τό βαπτίσμα-τος (Γαλ. 3,26-27). Αντ' αυτού, ό Πατριάρχης μας δίκαιε τους άλληνους Ορθόδοξους, αγαλλόμενος στην συντροφιά των μη Ορθόδοξων Χριστιάνων.

Αλλά ύπάρχουν και χειρότερα εκτός αυτών. Ο Πατριάρχης γνωρίζει όπi σε αυτή ή συγκεκριμένη συγκέντρωση δέν είναι μόνο μεταξύ «αδελφών» του τών διαφόρων χριστιανικών δογματών, αλλά επίσης μεταξύ «αδελφών» άλλων θρησκείων. Ές άπαντάριζομε πάλι: αυτή ή συγκέντρωση γίνεται μέ σκοπό τόν διάλογο τής Βαβυλωνίων των Θρησκείων και τών Πολιτισμών του κόσμου. Αυτή, ήθετα τό ερώτημα: πώς ό Πατριάρχης μας συμβιβάζει αυτές τις προσπάθειες μέ τό λόγο του Αποστόλου: «Μη γίνεσθε έτεροζυγούντες άπιστοις- τις γάρ μοτοχή διακονήσεται και ανωμαία; τις δέ κοινωνία φασι πέρ σκότους; τις δέ συμπανήσονται Χριστώ προς Βελία; ή τις μερίς πιστώ μετά άπίστου; τις δέ συγκατάθεσις ναφ Θεού μετά ειδώλων;» (Β΄ Κορ. 6,14-16) Θα ήθελα πολύ να έχω μία άπάντηση από τόν Πατριάρχη μας.

«... **Καθοδηγούμενοι από τόν άγαπημένο μας Πάπα Φραγκίσκο, ...**»

«Δικός μας; Άναγιόστους; Δέν ηπιγνόνουν αυτές οι εκφράσεις οικειότητας Άνω μακρία; «Πάπας»; Έτσι τώρα αναγνωρίζομε έπίσημα τόν «σφετεριστή» (σύμφωνη μέ τόν Μητροπολίτη Πειραιώς Σερραφείμ) τής έδρας του Άπτ. Πέτρου του τό νόμιμο Πάπα; «Καθολογούμενο»; Μήπως έχομε ήδη άποδεχθεί τόν Πάπα ως τό πρώτο (Primus), και να τόν ακολουθώμε ως όδηγό μας (ποιμένα); Όντως τους άγαπάμε όλους, όπως ό Κύριος μας έντέλεξε, και προσευχόμαστε ό καθένας να έρθε σε γνώση τής αλήθειας, και έτσι να σωθεί. Αλλά δέν θα πρέπει να παράσχομε στους έτεροδόξους (αϊρετικούς και σχισματικούς Χριστιανούς) φρούδες έλλπίδες όπi τό να είσαι σε αίρεση και σχίσμα (όπως είναι), και μέ τό να εύρισκονται αποκομμένοι από τό Σώμα του Χριστού (όπως είναι) δέν έχει σημασία. Άν άποτύχομε να τους ευαγγελίσσομε τότε άποτυχώνομε στην άποστολή μας.

«... **Σέ μία συνάντηση και σε μία κοινή δέσμευση –παράδετοντας την Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία- ύπέρ τής άνωθεν ειρήνης» και «ύπέρ τής ειρήνης του σύμπαντος κόσμου». Αρμείει ιδιαίτερας ότι αυτή ή διεθνής εκδήλωση φιλοενείνεται από την έπισκοπή τής Ασίας, την οικουμενία τών Φραγκισκανών και τους άγαπητούς μας φίλους τής κοινοτήτος του Αγίου Αιγιδίου...**»

Οι ακόλουθες λέξεις γραμμένες από τόν όσιο Γέροντα Άγιο Παΐσιο τόν Αγιορείτη για τόν Πατριάρχη Αθναγόρα ισχύουν

Ο Φριστοτέλης και ό χρονιστάνος πολιτής

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

να προωθήσουν εις την πατρίδα μας εις τό όνομα τής δημοκρατίας, καθώς τό αντίθετα σχέδια του έπιχειρούν να ώλοποιήσουν υποσκελίζουν και προσβάλλουν άκόμη και τόν τόπνο που έγέννησε την δημοκρατία.

Πληροφορούμεθα από τό σύμφωνη όπi στρατηγία ένών τόν όσοι είναι περιουσιών όχι μικρότερον από έκাতό μέγν και παιδιά γνήσια από νόμιμον γυναικία και μεγαλύτερα τών δέκα αυτών. Εις τό κριτήριο λοιπόν έπίθετο και τό ζήτημα του νομίμου γάμου. Ίσως τότε εξημετρωείσε ένθροναίκετικός λόγος, όμως ήτοι και ζήτημα σωφροσύνης και συνέσεως, τών απαιτούνται διά δημόσια άξιώματα. Αντιθέτως σημερον δέν έλλείπουν τα δημόσια πρόσωπα που ακολουθούνται από δημόσια ακάνδρια...

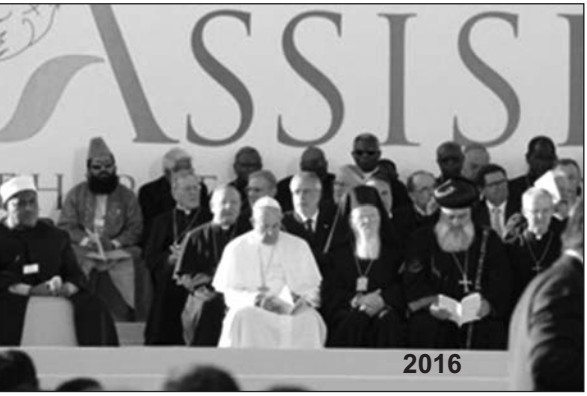
Είς άλλον σημείον όμιλε διά την μέριμνα του Σόλωνος, Ο Σόλων κατηγορησε τα ιδιωτικά και δημόσια χρέη μέ την εισαγωγήεν, ένω ώρισε ό νόμος να ισχύουν αμετάβλητοι διά έκατό έτη. Μάλιστα, προκειμένου να μη άπαυτούν από αυτόν συνεχώς αναθεωρήσεων τών νόμων εταξίθευσε εις την Αιγύπτου διαφημίων όπi δέν θα έπιτραπεί πριν παρελθούν δέκα χρόνια και, ως σχολιάζει ό Αριστοτέλης «πρότιμον να γίνει έχθρος και μέ τις δύο (μεριές των ευγενών και του δήμου) σώνοντας έτσι την πατρίδα και νομοθετώντας άριστα». Πίσως φράσι ό πολιτικός μας μέ φροβούμενος τόν Θεόν ψηφίζον τον νόμο ή φέρουσ συνεχώς τροπολογίας εις την Βουλην όχι διά να άνακουφίσουν τους άδυνάτους και τό γενικόν καλόν, αλλά διά να προωθήσουν έπιχειρηματικά συμφέροντα ή συμφέροντα «μεσιονήτων» που έπιθύουν να συμβούν...

Αναφέρει επίσης ό Αριστοτέλης ένα περιστατικόν μέ τόν τύραννον Πεισιστράτον. Είς μίαν περιόδειαν του εις τόν Ύμητον, όταν είδε κάποιον να σκάπτει εις έδαφος τελείως πετρώδες, άτόρησε και διετάξε τόν ύπρηρτην του να τόν έρωτήσει ή προίον παράγεται από τόν τόπον εκείνον. Ο γεωργός άπήνησε «όλα τα καλά και τα ψυχρά και άπό αυτά όμως τα καλά και τα ψυχρά χρειάζεται να δίνω στον Πεισιστρατο ή δεκάτη» χωρίς να γνωρίζη όπi εκείνος ήτο παρών. Ο Πεισιστράτος εξέτιμωσε την παρηρησία και την φιλεργίαν του άνδρος και τόν άπήλαξε από τόν φόρον όρίζων τόν τόπον ως άφορολόγητον. Δυστυχώς ό γνήται πολιτικός και εκκλησιαστικός άσμερον δέν άφουγκράζονται τόν λαόν και τό ποιόνιο μέ άποτέλεσμα να μη εκτίματι ή παρηρησία, αλλά να περισσειή ή τυραννία...

Αντίστοιχ ό Περικλής έδωσε μισθόν εις τους δικαστάς ως προτάξιμια τής ευτορίας του Λαού επί τής έποχής τό Κί-

έπίσης και σε αυτή την περίπτωση:

«**Τά γραπτά μου δέν είναι τίποτα περισσότερο από μία έκφραση του θαδέως πόνου μου για τη γραμμά και, δυστυχώς, την κοσμική αγάπη του πατέρα μας κ. Αθηνάγορα.**Όπως φαίνεται, **αγάπησε μια άλλη γυναικία, που είναι σύγχρονη, που ονομάζεται Παπική "Εκκλησία", επειδή ή Ορθόδοξη Μητέρα μας δέν τόν έντυπωσιάζει, γιατί είναι πολύ σεμνή... Μέ μία τέτοια σχέδιον κοσμική αγάπη ή Πατριάρχης μας φράνει επί Ρώμη. Και ένά ό**

ίδιος θα έπρεπε να δείξει την αγάπη πρώτα σε μάς τα παιδιά του και προς την Μητέρα Εκκλησία μας, δυστυχώς, έστειλε την αγάπη του πολύ μακριά. Τό άποτέλεσμα ήταν να παρηγορήσει όλα τα κοσμικά παιδιά του που άγαπητον τόν κόσμο και έχουο αυτή την κοσμική αγάπη, αλλά να σκανδαλίσει όλους εμάς, τα παιδιά τής Ορθοδοξίας, μικροί και μεγάλοι, που έχουο φόβο Θεού».

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος είναι ένας πιστός ακόλουθος τρυ προκατόχου του, του Πατριάρχη Αθηνάγορα, ό όποιος είναι τρελά έρωτευμένος μέ «την μεγάλη πόρνη» (Αποκάλυψη 17,1), κολυμπώντας μαζί της στη λάσπη.

«...Έχομε πρόσφατα γίνει μάρτυρες αυτής τής θαδιάς επιθυμίας να θεραπευεί ή ανθρώπινη κοινότητά μας και να προστατευτεί ό πλανήτης μας, όταν ό κόσμος θρήνησε την άπολεία τής ζωής και τής όμορφιάς στο σεισμό που έπληξε την κεντρική Ίταλία. Αναγνωρίζομε, λοιπόν, όπi ή ειρήνη είναι κάτι τό όποίο λαχταρούμε μέ μεγάλο πάθος και μεγάλο πόνο...»

Ο Κύριος έπτε, «Ειρήνην ήρήμι υμίν, ειρήνην την έμην διδωμι υμίν» ου καθώς ό κόσμος δίδωσι, έγω δίδωμι υμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Τό άτημα μας κατά τις άκολουθίες μας (αναφέρθηκε παραπάνω από τόν Πατριάρχη) είναι να λάβωμε «την άνωθεν ειρήνην». Η ειρήνη είναι μία έγνήσιση του μάς δίνεται από τόν Χριστό, ή όποία ηπιγάει από την πίστη και την έλλπίδα μας σ' Αυτόν και στις ύποσχέσεις Του. «ή ειρήνη του Θεού βραβεύτω έν τας καρδίας υμίν, εις ήν και εκλήθητε έν ένι σώματι» (Κολ 3,15). Ωστόσο, ή ειρήνη την όποια ό Πατριάρχης έπιδικεί διακούς είναι μία κοσμική ειρήνη. Αντι να στρέψει τους όφθαλμούς του στον ύορανό, για να αναζητήσει «την άνωθεν ειρήνη», τους κρατεί στη γη, και μαζί μέ «τις θρησκείες που εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», προσπαθεί να έπιτύχει γήινη ειρήνη μέ άνθρώπινα μέσα, στρέφων τα νύατα του προς τόν «άρχοντα τής ειρήνης» (Ήσ. 9,6).

«... **Πολλοί από εσάς σίγουρα γνωρίζουν πώς τα τελευταία 50 χρόνια έχουο αναληφθεί κάποια άξισημεμεία θέματα προς την κατεύθυνση τής συμφιλίωσης μεταξύ τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας και τών Ορθόδοξων Εκκλησιών...**»

Αυτή είναι ή πρώτη από τις όχι λιγότερες από τέσσερις φορές που χρησιμοποιεία ή λέξη «συμφιλίωση» σε αυτή την σύντομη δήλωση. Δυστυχώς, τά μέτρα που έχουο ληφθεί προς την κατεύθυνση τής συμφιλίωσης είναι σε λάθος κατεύθυνση. Έξερτε τί έννοσι ό Πατριάρχης μας, όταν λέει συμφιλίωση; Την έννοσι ως «ένότητα έν τη ποικιλία». Υ'πάρχει μόνο μία όδος για ή συμφιλίωση: οι Ρωμαιοκαθολικοί και όλοι οι έτεροδόξοι να επανευαχθούν στην Ορθόδοξη (άληθινή) Εκκλησία. Ο Πατριάρχης μας δέν έχει κάνει ούτε ένα βήμα, για να τους ένθαρρουν να κινήσουν προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως, λέει στους Ρωμαιοκαθολικούς «αδελφούς» του, όπi είναι μία χαρά εκεί που είναι, μέ τόν τρόπο που είναι, και όπi ό δογματικές διαφορές είναι «παρηνοσήσι».

«... **Όφείλομε την άρχη στους πάπες Ίωάννη ΧΧΙΙΙ και Παύλο VI, καθώς και στους προκάτοχούς μας, Οικουμενικούς Πατριάρχες Αθναγόρα και Δημήτριο. Τό όραμά τους ύπενδυμείει σε όλους μας την επείγουσα παραινείση του Κυρίου στους μαθητές του στο Ύορος τών Έλαιών, ΄Ινα πάντες έν όσιν» (ut unum sint) ...**»

Διόρθωση. Παναγιώτα: Δέν είναι μία «έπειγουσα παραινείση» του Κυρίου, αλλά ένθερμο άτημα προς τόν Πατέρα Του. Παρακαλώ, ξεναδιάρθετε τά λόγια του: «έγω περι αυτών (των Μαθητών) έρωτώ: ου περι του κόσμου έρωτώ αλλά περι υψ δεδωκάς μοι... ήρσησν αύτους έν τώ όνόματι σου... ίνα ώσπ έν καθώς ήμεις»(Ιωάννης 17,9.11). Ο Κύριος Ίησούς Χριστός προσευχεται για τους μαθητές Του, ώστε να «παραινέιουν ένωμένοι» (καθηγήτης Π. Τρεμπλάς), ώστε να διατηρήσουν την ένότητα που ήδη έχουο – όχι να προσπαθήσουν να επήνυουν μία ένότητα που δέν έχουο. Η ένότητα ήν την όποια προσευχήθηκε είναι ένότητα τής πίστεως και τής αγά-

της. Ο Αποστόλος Παύλος λέει, «Ειρήνη τοίς αδελφοίς και αγάπη μετά πίστεως από Θεού πατρός και Κυρίου Ίησου Χριστού» (Εφεσ. 6,23).

«...**Όστόσο, ύπάρχει και μία άλλη συμφιλίωση, ή ένότητα δράσης, ή όποία άφορά στά δεινά που βλέπομε γύρω μας στόν κόσμο...**»

Έδώ έγκειται ή μεγάλη άποστασία. έδώ πρόκειται για μία ριζική αναχώρηση από την Παρέδοση τής Εκκλησίας. Ο Πατριάρχης έξυπνα επινόησε ένα άλλο είδος συμφιλίωσης. Μια συμφιλίωση που δέν βασίζεται στην πίστη, αλλά στη δράση. Δυστυχώς, αυτή ή άλλη ένότητα είναι ένα ανθρώπινο κατασκευάσμα, τό όποιο όσο ευγενές και άν είναι δέν άποτελεί την κύρια άποστολή τής Εκκλησίας, αλλά μία άπόκλιση και μία αναχώρηση από την ένότητα και ή συμφιλίωση που ό Χριστός ήρθε να μας έφέρει: " τα δέ πάντα έα τό Θεού τό κατ'αλλάξαντος ήμάς αύτω διά Ίησου Χριστού και δότος ήμίν την διακονίαν τής καταλλαγής, ως όπ Θεός ήν έν Χριστώ κόσμον καταλλάσσειν εαυτώ... και θέμενος έν ήμίν τόν λόγον τής καταλλαγής." Υ'περ Χριστού ούν πρεσβέσομεν...»(Β΄ Κορ. 5,18-20). Αυτή θα πρέπει να είναι ή κορυφαία μας προτεραιότητα, και ιδιαίτερα ή κορυφαία προτεραιότητα τής Α.Θ.Π.. Αυτή ή «άλλη συμφιλίωση», ή «ένότητα δράσης» που έπιδικώκε, άποτελεί ή μεγαλύτερη άπειλή για τους πιστούς, επειδή παρακμύπει την αλήθεια (που είναι ό Χριστός), ενεργώντας σε καθάρ άνθρώπινο έπίπεδο. Θα πρέπει ό ίδιος να εξετίσει τόν εαυτό του, άν άσκει πιστά αυτό τό ύπόρρημα, αυτή ή διακονία - άν αυτός είναι ένας άληθινός πρεσβύτερος για τόν Κύριο ή προδότης Του.

«... **Πράγματι, ή άρχη στην όποια βασίζεται ή άνοικτότητα και ό διάλογος είναι ότι όλα τα άνθρώπινα όντα, στο τέλος, αντιμετωπίζουο τις ίδιες προκλήσεις. Ο διάλογος αύτός όφειε τών άνθρώπων από διαφοροτικές θρησκείες και πολιτισμούς έξω από την άπομόνωση, προετοιμάζοντας τους για ή συνύπαρξη και ή σχέση άμοιβαίου σεβασμού...**»

Έτσι, ή «Μεγάλη Αποστολή» («πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς είς τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του άγιου Πνεύματος», διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ένεικαλήμιν υμίν» (Κατά Ματθαίον 28,19-20)) περιωθρωποιείται και άντικαθίσταται από την «αρχή», «όλα τα άνθρώπινα όντα αντιμετωπίζουο τις ίδιες προκλήσεις». Τό «κάνετε μαθητές» αντικαθίσταται από ή φράση «κοιμβιάς σεβασμού». «Στό τέλος» ό θρησκείες δέν έχουο καμία ουσιαστική διαφορά - συμπεριλαμβάνεται και ή Ορθόδοξη Εκκλησία. Η άληθινή Εκκλησία που ήδρευσε ό Κύριος αντικαθίσταται από την πίστη σε μία «νά άνθρωπιότητα», σε μία Νέα Παγκόσμια Τάξη, που προωθείται από τόν καθοδηγητή του Πατριάρχη, τόν Πάπα Φραγκίσκο (31η Ιουλίου 2016, όμιλια στην Παγκόσμια Ημέρα Νεολαίας). Και για τους δύο, ή μία θρησκεία είναι τό ίδιο μέ την άλλη. Τό να παραμένει κανείς σταθερός στην πίστη ό Πατριάρχη τό άποκαλεί «άπομόνωση». Είναι φοβερό να θυσιάσουο την πίστη μας στόν Χριστό τόν άληθινό Θεό μας στόν κοσμικό βωμό τής ψευδο-θρησκείας του Οικουμενισμού και συγκρητισμού.

«... **Αυτός είναι ό λόγος που ή Άγία και Μεγάλη Σύνοδος τής Ορθόδοξης Εκκλησίας, δήλωσε στο τελικό ήμνύμμά της: "Ένας νηφάλιος διαθρησκευτικός διάλογος συμβάλλει στην προώθηση τής άμοιβαίας εμπιστοσύνης, τής ειρήνης και τής συμφιλίωσης". Και ή εγκύκλιος τής Συνόδου ήταν άκόμη πιο συγκεκριμένη: "Καλούμε συνεπώς όλους... άνεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους... να εργαστούο για ή συμφιλίωση και τό σεβασμό τών άνθρώπωνιν δικαιωμάτων, πρώτα απ όλα για την προστασία του θείου δώρου τής ζωής. Ο πόλεμος και ή αίματοχυσία πρέπει να σταματήσουν, και πρέπει να επικρατήσει ή δικαιοσύνη, έτσι ώστε ή ειρήνη να μορπει να άποκατασταθεί...**»

Ειρήνη και ειρήνη και ειρήνη, ξανά και ξανά. Αλλά τί είναι ή ειρήνη; Είναι τό ίδιο μέ την αλήθεια: ό Χριστός, «ό Κύριος τής ειρήνης» (Β΄ Θεσ 3,16). Ο Κύριος μίλησε ξεκάθαρα: "ταύτα λελάληκα υμίν έν έν έμοι ίερώνην έχητε" (Κατά Ιωάννην 16,33) Ναι σ' Αυτόν και σε κανένα και σε τίποτα άλλο. «Ειρήνη ήρήμι υμίν, ειρήνην την έμην διδωμι υμίν: ου καθώς ό κόσμος δίδωσι, έγω δίδωμι υμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Μέ κάθε ειλικρίνεια, τίνος την ειρήνη έπιδικώκε ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος, τού Χριστού ή του κόσμου; Άς έπισημάνομε την νηφάλια αλήθεια, όπi ό Πατριάρχης και ή ψευδο-σύνοδος του άποδέθηκε άλλες «ετεροδόξες εκκλησίες», ως άν ό Κύριος έχει ίδρυσει άλλες εκκλησίες, εκτός από τό Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική, Ορθόδοξη Εκκλησία. Αλλά αυτό είναι μόνο τό πρώτο βήμα. Τό δεύτερο βήμα είναι ή πρόωση και ή έπιτευξη τής ειρήνης και τής συμφιλίωσης μεταξύ όλων των ανθρώπων «άνεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις».

«...**Αυτή είναι επίσης ή έμπειρία μας μέ τόν Πάπα Φραγκίσκο στό νιοι της Λέσβου ακρίβους πριν από πέντε μήνες, στις 16 Απριλίου 2016. Εκείνο τό γεγονός ήταν μία συγκεκριμένη άπάντηση τών Έκκλησιών τής Δύσης και τής Ανατολής...**»

Δέν ύπάρχουν «Εκκλησίες τής Δύσης και τής Ανατολής». Δέν συμφωνούμε μέ την αϊρετική θεωρία «περι δύο πνευμάτων», που χαρακτηρίζεται από τόν καθηγητή Δ. Τσελεγγίδη «βλάσφημη». Η κοινή δήλωση τής Λέσβου έγραψε όπi ό στόχος τών συμμετεχόντων είναι «νά εκπληρώσουν την άποστολή διακονίας τών εκκλησιών [σημειώσε τό πληθυντικό] προς τόν κόσμο». Τό κύριο έργο τής Εκκλησίας δέν είναι ή κοινωνική πρόνοια. Άς μη μετριάσομε την άποστολή της, που είναι ή μεταμόρφωση τής άνθρωπιότητας και όλόκληρου του κόσμου.

«... **σε μία τραγική κρίση του κόσμου μας. Ταυτόχρονα, ήταν μία ισχυρή επιβεβαίωση του τρόπου τόν τόν όποιο οι οικουμενικές σχέσεις μορπουο να προωθήσουν την ειρήνη και τα άνθρώπινα δικαιώματα σε μία εποχή που ό κόσμος άποστρέφει τό βλέμμα του από τόν εξετρεμισμό και άπό τους κατατρεγμένους ή άποφασίζει για ή μοίρα τους μέ άμύγδω οικονομικά ή εθνικά συμφέροντα. Η δύναμη του διαλόγου και τής οικουμενικής δράσης είναι να ξεκινήσουν να πάμε πέρα από τους εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας, πέρα από την κοινότητά μας, και τις εκκλησίες μας...**»

Δέν είμαστε άντίθετοι στο διάλογο, σκοπός τό όποιο είναι να διακριθεί την αλήθεια σε αυτούς που είναι πρόθυμοι να την άκούσουν. Αλλά σε αυτό τό είδος του διαλόγου άντιπένειται, άκόμα και τό καταδικάζον (!), οι οικουμενιστές. Αντ' αυτού, ό διάλογος που προωθούν είναι «νά προχωρήσομε πέρα από τους εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας», που σημαίνει να σταματήσουν να πιστεύουν όπi ή Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ή Εκκλησία, ή μία και μόνο Εκκλησία που ήδύρθηκε από τόν Κύριο. Κάτι τέτοιο είναι πολύ άποκαλούν «άπομόνωση», άκόμα και εξετρεμισμό.

«...**Να μάδουμε να μιλούμε ή γλώσσα τής φροντίδας και τής συμπόνας. Και πρέπει να δοδει προτεραιότητα στην άλληλεγγύη και την διακονία.**»

Είναι ακρίβους σε αυτό τό σημείο, όπου ό Πατριάρχης μας αναμινύει τις προτεραιότητές του και άναχωρεί από την Αποστολική Αποστολή του να είναι μάρτυρας του Κυρίου «έως εσχάτου τής γής» (Πράξεις 1,8). Ο Κύριος ανέθεσε στους Αποστόλους Του να κάνουν μαθητές από όλα τα έθνη, διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα τους έδωσε (βλεπε Κατά Ματθαίον 28,19-20). Κάνει ό Πατριάρχης μας μαθητές από όλους τους θρησκευτικούς ήγέτες, οι όποιοι ήταν παρόντες στην Ασίαση.

Όπως είπαμε σε άλλο άρθρο, ό Πατριάρχης μας δέν πιστεύει καν στο να κάνει μαθητές από τα έθνη, όπως εκφράζεται στη δήλωση του: «ή Ορθόδοξη Εκκλησία δέν έπιδικώκει να πείσει τους άλλους για συγκεκριμένες άνηλικής τής αλήθειας ή τής Αποκάλυψης, ούτε έπιδικώκει να τους μεστρέμει σε ένα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης». Αυτή δέν είναι ή μαρτυρία που ό Κύριος αναμένει.

Τόσο ό Πατριάρχης μας όσο και οι όμοιόειδες του οικουμενιστές πρέπει να αναλάβουν σοβαρά την Μεγάλη Αποστολή και να κάνουν δικό τους τόν άφορισμό του Άπτ. Παύλου, «ούδι δε μοι έστιν ήμει ευαγγελίζεμαι» (Α΄ Κορ. 9,16).

Ή Σιών κατά του Σιωνισμού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του Καυκάσου, από τα τέλη του 7ου μέχρι τόν 10ο αιώνα μ.Χ. Κάποια στιγμή, γύρω στο 750 μ.Χ., ό βασιλιάς τους (Khan, Χαγάνος) άποφασίσε να άσταθεί επί τής έβραϊκή θρησκεία και σταδικά τόν άκολουθήση και ό υπόλοιπος λαός του, μέ άποτέλεσμα να έμψανήστουν για πρώτη φορά ταλμουδιστές που δέν ήταν Εβραίοι, αλλά τελικά, λόγω του ισχυρότατου δεσμού έβραϊκού έθνους και θρησκείας, ταυτίτηκαν και αυτοί, μέσω τής νέας τους θρησκείας, μέ τό έβραϊκό έθος. Και, όπως ήταν έπίτομο, ταυτίστηκαν και ή Χαζάρροι, μέ τό έβραϊκό όνειρο και τις συναφείς προσδοκίες.

Μέ ή διάλυση του χαζαρκού χαγανάτου από τους Ρώσους, οι (ταλμουδιστές) Χαζάρροι σκόρπισαν κυρίως στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, όπου συγχωνεύητην με τις διάφορες έβραϊκές κοινότητες που προ-ήπτηχαν εκεί, δημιουργώντας τους λεγόμενους Αρκεναζ Έβραίους, οι όποιοι σε μεγάλο βαθμό δέν ήταν Έβραίοι φυλετικά, αλλά ως προς ή συνείδηση. Αντίθετα, οι Έβραίοι τής Μεσογείου και γενικά του Νότου ονομαζονται Σεφραραδίτες Έβραίοι.

Η Καμπάλα, από την άλλη, θεωρείται ως ένα μυστικιστικό κίνημα, μία έσωτερική αναζήτηση. Στην πραγματικότητα είναι άποκριματισμός, δηλαδή μαγεία μέ στοιχεία φιλοσοφίας, και ό ύπαδοι τής, οι καμπαλιστές, είναι μάγοι, δαιμονολάτρες, ύπαδοι του Έωσφορού. Κάποιο Έβραίοι άρχισαν να άσπάζονται τόν καμπαλισμό, μέ άποτέλεσμα να δημιουργηθεί μία νέα θρησκευτική κατάσταση. Πρακτικά, ένύθνηκαν οι (άλλοι-ώμενες) μεσαιανικές άνηλικής μέ την Καμπάλα, που συνδέεται και μέ τόν άποκριματισμό των άρχαιων λαών, όπως τών Αιγυπτίων και τών Βαβυλωνίων, και άποτέλεσμα ήταν να συντεθεί ή πιο σχιζοφρενική θρησκευτική άνηλική όλων των εποχών...

Σύμφωνα μέ τό νέο, εξελληνισμένο δόγμα του καμπαλο-ταλμουδισμού, ό Θεός τής Παλαιάς Διαθήκης (Παχβε, Αδωνάι) ήταν ένας κακός θεός, που έμπόδιζε ή γνώση από τόν Αδάμ. Ήρθε, όμως, και ένας καλός θεός, ό Έωσφορος (Άνγέριον, τό πρωινό άστρο), που έλυσε τά προβλήματα. Έδώσε στους άνθρώπων ή γνώση και όργάνωσε ένα επαναστατικό κίνημα ενάντιον του Αδωνάι, που θα ολοκληρωθεί, μόλις ή άνθρωπιότητα λητρείσει συστάσιμ τον Έωσφορό. Απ' αυτήν ή φρικτή παραποίηση τής βιβλικής διήγησης προέκυμαν και τά δύο βασικά σύμβολα του Σιωνισμού, ό Όφης και ό Άστρο (τό φίδι που τρώει την ούρα του και τό άστέρι, μέ 5 ή 6 γυνίεις).

Υ'πάρχουν και άλλες λεπτομέρειες, μέσα σε αυτήν

Ή Παιδεία εις τό στόχαστρον τό 2017

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραμματείαις σε όλους τους νέους, άνεξάρτητα από τους μελλοντικούς τους προσανατολισμούς. Η εκμάθηση των άρχαιων ελληνικών βοηθά στην ορθογραφική ικανότητα, άνάγνωση, άνάγνωση προφορικού λόγου, άποδosis ένώνων-όρισμο λέξεων, μνημονική ικανότητα και μορφολογική και σημασιολογική έπέεργεια σύνθετων λέξεων[4]. Θεωρείται ή δυσλεξία. Κάνει εύφύετερα τά παιδιά [5].

2. Γόνγα: Η γόνγα παρουσιάζεται ως ώφελιμη και χαρωερική γυμναστική, ένω στην πραγματικότητα δέν είναι[6]. Η γόνγα είναι ένα υπαρκτό σύστημα, που βασίζεται στη φιλοσοφία τής Ανατολικής πνευματικότητας, συμπλέκεται μέ τόν Δυτικό άποκριματισμό, ή μαγεία, την άστρολογία. Είναι επίσης λατρευτική πρακτική μέ σκοπό την ένωση του άσκούμενου με τους Ίνδικους θεούς[8].

Επίσης, βάζει έπιστημονικώς δεδομένως **καταρρίπτει ό μύθος όπi ή γόνγα είναι ακίνδυνη για την υγεία του άνθρώπου**. Μερικοί από τους κινδύνους που έχουο καταγραφεί παγκοσμίως από την άσκηση γόνγα είναι οι ακόλουθοι: διανοητική σύγχυση, ψυχωση, έπιληψία και άλλες άκούσιες σωματικές κινήσεις, στρες, κατάθλιψη, ακανόνιστη άναπνοη, μυοσκελετικά προβλήματα[9].

Η Αμερικανική Ένωση Γιόγκα, **άποτρέπει από ή γόνγα τις έγκύους και θηλάζουσες μητέρες**, επειση μαινόντας όπi «είναι ιδιαίτερας έπικίνδυνη για τις έγκύους να κάνουν άσκησης γόνγα, έξαιτίας τής πιεθατότητας έμβολισμού άγγειων μέ άέρα». Επίσης, πολλοί δάσκαλοι γόνγα, αλλά και ή Αμερικανική Ένωση Γιόγκα **τονίζουν τους σωματικούς κινδύνους που συνεταιζονται ή γόνγα, ιδιαίτερα για τά παιδιά κάτω των 16 έτών**, καθώς μορπει να προκαλέσει σοβαρές βλάβες στην νοητική και σωματική τους ανάπτυξη[10].

3. Σεξουαλική Διαπαιδαγώγηση: Θεωρούμε άκαιρη και άντιπαίδευτική την πρόωγη ένερμηση των παιδιών του δημοτικού σχολείου για θέματα που δέν αντίστοιχούν στην κλίμα τής ψυχοσωματικής τους ωριμότητας. Ο σκοπός παιδαγωγίας Ευάγγελος, Παπανούτσας, μιλώντας κάποτε γι' αυτό τό θέμα, είχε πει: **«Δέν είναι εύκολο πράγμα να μιλήσεις στα παιδιά για τό σεξ, χωρίς τόν κίνδυνο να τά φοβίσεις, να τά γεμίσεις μέ άδηία ή τό χειρότερο να τά δηγήσεις σε εκτραχηλισμούς»**.

Οι χώρες που έβλαιν πριν από έμεις σε έφαρμογή την εισαγωγή του μαθήματος τής σεξουαλικής άγνωσης στο δημοτικό σχολείο, ομολογούν όπi όχι μόνο δέν πέτυχαν περιορισμό, αλλά άντίθετως **εισέπραξαν άνοδο τών δεικτών πολλαπλασιασμού των σεξουαλικώς μεταδιδόμενων νοσημάτων και αυξημένης ραγδαία οι εκτρώσεις στις μαθητρίες, λόγω τής αυξημένης περιέργειας[11]**. Δέ μορπει μία τόσο λεπτή και σοβαρή διαπαιδαγώγηση, να φύγει από τα χέρια των κατ' έξοχήν άρμόδιων, των γονέων, και να περάσει στο χέρι άλλων σεξολόγων ή ακατάρτιστων εκπαιδευτικών.

4. Μάθημα Θρησκευτικών: Τό Νέο Πρόγραμμα Σπουδών στα Θρησκευτικά Δημοτικού και Γυμνασίου, **άποτέλει πιστή έφαρμογή και άντγραφή του προγράμματος του Έπαγκοσμίου Δικτύου Θρησκείων για παιδιά** τής νεοβουλιαστικής κίνησης Αρίγατος. Καταργεί ή μοναδικότητα τής έν Χριστώ διδασκαλας και σωτηρίας, συγχέοντας ή εξισώνοντας την ορθόδοξη διδασκαλία μέ τις ίδιές ετεροκλήτων θρησκειακών χώρων.

Η παραπάνω προσπάθεια **άποτέλει πράξη αντίθετη μέ τό Σύνταγμα[12]**, τό όποιο ύποχρεώνει την πολιτεία, να προσφέρει Έλληνορθόδοξη εκπαίδευση στους Έλληνες Ορθόδοξους μαθητές. Επιπλέον, τό πρόγραμμα αυτό, **επιβάλλεται ρασιστικά μόνο στους Ορθόδοξους μαθητές**, ενώ άναγνωρίζεται τόν έννομο δικαίωμα[13] στους Μ

